

полза на Асѣновитѣ синове, бѣ падналь въ немилость и за-  
точенъ.

На две стѣпки въ дѣсно отъ новия епископъ, яз-  
дѣше нѣкакъвъ слабъ момъкъ, съ крѣгли черни очи.

— А този кой е? Кой е? — шѣпнѣше глухо тѣлпата.

— Протопопъ Никола — се обаждаха нѣкои и се спо-  
глеждаха многозначително.

Шествието отмина срѣдъ виковетѣ на посрѣщачитѣ  
и крѣсѣцитѣ на стражитѣ. Добромиръ продължи пѣтя си,  
отвратенъ и гнѣвенъ. И това трѣбваше да доживѣятъ.  
Неукиятъ, вѣтърничавъ пияница Костадинъ, племеникъ на  
новия логотетъ Николица, бѣ избранъ за епископъ, въ-  
прѣки желанието на народа и клира. Но царъ Бориль бѣ  
наложилъ волята си...

Добромиръ пое по една тъмна, стрѣмна уличка и  
почна да се оглежда встрани и назадъ. Изтрѣпна. Далече  
въ мрачевината на широкитѣ стрѣхи се таеше нѣкаква  
висока сѣнка. Когато Добромиръ отново трѣгна, дочу  
леки стѣпки да следватъ подиръ него. Тогава той промѣни  
посоката на пѣтя си, кривна въ страни и се запѣти къмъ  
градскитѣ порти. Тамъ се тѣлпѣше гѣста навалица токущо  
пристигнали иззадъ Истѣра кумани, които Бориль бѣ  
наелъ за похода противъ Стрѣзомиръ. Куманитѣ нахлу-  
ваха като свѣтъль потокъ, съ рошавитѣ си бѣли кожуси,  
презъ голѣмитѣ градски порти. Всѣки отъ тѣхъ бѣ въорѣ-  
женъ съ лѣкъ, копие и водѣше подире си по десетина  
коня, стисналь въ дѣсница юздитѣ на два-три отъ най-  
добритѣ, докато останалитѣ сами припкаха подиръ госпо-  
даря си, дребни и жилави като самия него. На шиитѣ имъ  
висѣха торбички съ храна за дългъ походъ. Ала тия  
малки кончета бѣха най-издържливитѣ въ свѣта: за единъ  
день и една нощъ можеха да взематъ пѣтъ, който други  
коне взимаха за шесть дена...

Добромиръ се вмѣкна срѣдъ шумящата тѣлпа наем-  
ници, смѣси се съ тѣхъ, отмина повлѣченъ отъ буйния имъ  
порой. Следъ това внезапно се отдѣли, блѣсна се въ двора  
на една позната кѣща, отъ тамъ излѣзе презъ една задна  
вратичка, изтича изъ гѣста мрежа криви улици. Стори му